

daan dat naar
tijd, al kunnen
on van zegen.
rin niet ge-
Christus tot
er niet precies

Voord geopen-
ns enkele op-
arin de gere-
1942 en vol-
lingen inzake
arheden" tot
llen, die deze
kerkelijke tucht
ndmaal afge-
dien ze reeds
of afgezet.

gereformeer-
al verder het
nt niet — het
is! Want wat
iden onveran-
aden van ker-
niet worden
kerken ten ze-

gereformeerde
ken aan?
confessionele
lichtig inzette,

door de syno-
enbing vooral
niet schrikba-

gereformeerde
Fabijs, Ba-
heer en meer?
naal door mid-
borneschal in
n vervlakt tot
er ernstig ge-

— of moeten
immer zo door
veel „intellec-
oito zo gees-
est als thans?
rk geschiedde

zo heel veel
e kunnen ten
issen er maar
e van de dag.
r iets van be-
Zelf geroepen
e ophouw van

harte bij: ge-
kelijk conflict,
st gekomen.
odale woorden
ldoorlog voor

ar daarom in
n geen pralen
ken, want dat
van haar een
middel om de

band tussen
aar, dat Chris-
zingsarbeid
overgelaten, er
de Here voor
sa, mede door
WJ zijn toch
iet hooggevoe-
ven wordt. En
beloften aan

ook levensvat-
xpansief leeft.
stus aan Zijn
24, Joh. 20,

eigen School
ngsarbeid aan
ge in vuur en
r, dat ge eens
werk der Zen-

ed, mede door
beden om ver-

koste van het
den om elkaar

haar rekening blijven nemen, luide klinken het ver-
ontruste woord van hen, die om Gods wil protesteren
tegen wat in 1942 en volgende jaren door de kerke-
lijke vergaderingen werd aangedurfd.

En als reactie daarop hebben alle ná 1942 komen-
de generale synoden van die kerken — en dat is al
een lange rij — benevens allerlei andere kerkelijke
vergaderingen zich opnieuw moeten uitspreken en
stappen doen in verband met datgene wat oorzaak
werd van de ramp van 1943/45.

Het is nu de taak van ieder, die door God met de
elkaar steeds opvolgende kerkelijke gebeurtenissen
wordt geconfronteerd, zich voortdurend af te vragen
hoe het precies met de zaken van de kerk staat om
dan te zoeken naar wat de wil des Heren is met het
oog op de voortgaande evolutie van het kerkelijk
conflict.

Deze eis om zich rekenschap te geven van de ker-
kelijke situatie en van de roeping des Heren daarte-
genover klemmt vooral nu weer krachtig. Er is immers
een nieuw kruispunt bereikt op de weg welke door
de gereformeerde kerken — gebonden en vrijgemaakt
— werd ingeslagen.

De Haagse synode der gebonden kerken opende na-
melijk het vorige jaar een groots herenigingsoffensief
tegen alle kerken en kerkleden, welke de leeruitspraken
en de andere synodale handelingen verwierpen.
Zij voegde daartoe een lange reeks van nieuwe be-
sluiten toe aan de talloze welke reeds vroeger in
verband met het kerkelijk conflict waren gevallen.

Eén van de meest in het oog lopende daarvan was
het besluit om, ondanks alle vroeger ten aanzien van
dit punt ondervonden teleurstelling, de synode der
vrijgemaakte kerken toch weer uit te nodigen een
samenprekling met wederzijdse deputaten te arran-
geren.

En haar arbeid culmineerde in de vergadering van
1 Maart 1950, waar in een overvolle kerk in principe
de „hereniging" tot stand kwam tussen Ds B. A. Bos
c.s. en de gebonden kerken. Op deze indrukwekkende
vergadering verklaarde de praeses, Dr J. Hoek, dat
de door de Haagse Synode naar de vrijgemaakten uit-
gestoken hand tot diepe vreugde van allen door en-
kelens was aangenomen. En hij verzekerde plechtig,
dat de weg der kerkelijke eenheid
nu geopend was.

Maar zie: het verzoek der Haagse synode tot sa-
mensprekling werd door de synode der vrijgemaakte
kerken, welke in Kampen vergadert, afgewezen.

Wat betekent dat? — vragen nu velen. Werd hier
een eerlijke poging tot toenadering hard en kou in de
kiem gesmoord? Werd inderdaad een toegestoken hand
stug en koppig weggeslagen? Werd hier het gebod
van de Heiland om de eenheid der kerk te zoeken
overtreden? Hoe staat het toch in die vrijgemaakte
kerken? En wat willen ze?

Over die vragen willen we spreken.
En we willen dat doen door eenvoudig en duidelijk
de feiten te noemen om zo te laten zien hoe de zaken
in deze staan.

We willen dat bovenal doen in het geloof, dat Jezus
Christus, de grote Herder der kudde, al zijn schapen
reeds nu tot één kudde in één stal vergaderen
wil — en dat Hij ieder, die in Hem gelooft oproept
daarin met alle kracht zijn medearbeider te zijn.

C. VEENHOF.

Evenals School en Kerk aan elkaar verbonden zijn
door de band van het Woord, zijn ook Kerk en Zen-
ding aan elkaar onlosmakelijk verbonden door de
band van het Evangelie. Levend uit het Evangelie
wilt ge toch niet anders dan ook anderen daarin doen
delen, en bekend maken het geheim van het Evan-
gelie (Efeze 1 en 3). En ook hier moet nauwlettend
worden toegezien door de kerken op een en ander.
Het is zaak zich te bezinnen op allerlei ulterst be-
langrijke kwesties in de tegenwoordige tijd, ook in
ons kerkelijk leven. Er is grote zorg in deze: hoe
moet het gaan? Tijdens de reorganisatie van het
werk zal het werk zelf toch geen schade gaan lopen?
Met alle geredekavel en theoretisch gedebatteer zul-
len we toch niet de Soembanezen zelf gaan vergeten?
Tijdens de verbouwing moet de zaak zelf toch door-
gaan? Hier schuilt het critieke van de huidige situa-
tie: laat ons het bestaande werk niet slopen, dat kan
een klein kind wel. Laat ons met alle krachten staan
achter de zendende kerken van Drachten en van
Zwolle. En rustig afwachten de resultaten van het
noodzakelijk overleg van de zendende kerken met de
samenwerkende kerken. Reformatie van de zendings-
arbeid mag nooit leiden, uit reactie! tot revolutionair
optreden. We zijn bouwers en geen slopers!!

De kerken hebben te zorgen voor missionaire die-
naren des Woords. Onderlegd en bekwaam. Niemand
onderschatte de moeilijkheden en denke licht over de
vereisten. Niet minder, maar meer wordt haast van
hen gevraagd. Meer wijsheid en praktisch inzicht, meer
verstand en inzicht als hier te lande. De deformatie
der kerk leidt altijd tot deformatie der zendingswerk-
zaamheden. Waar het Evangelie devalueert zijn zowel
Kerken als Zending ten dode opgeschreven. Want
beiden leven uit de rijkdom van hetzelfde evangelie.
En wie bewijzen begeert, leze b.v. het boek van ds

Onze gewone copie

Prof. Veenhof kan ons blad dienen met een artikel,
rakende de (niet voor ons doch) voor de straks bespon-
gen mensen belangrijk gemaakte kwestie der samen-
sprekling met hen, die ons uitwerpen op grond van
schrifturen, die tot nu toe als wetten erkend en gehand-
haafd worden. Wegens het belang der zaak acht ik het
wenselijk, deze copie zo vlug mogelijk door te geven.
Vandaar, dat ik toch nog gedurende één week mijn ge-
wone bijdragen laat overstaan.

K. S.

Barth is baas

Onderscheiden bladen wijden hun aandacht aan een
uitval, die een vertoornde Barth heeft laten geschieden
in de richting van wat hij noemt: de Nederlandse neo-
calvinisten. Er is zelfs door iemand bij hem geïnformeerd
naar de nadere interpretatie van de boze woorden. Het
blijkt, dat Barth baas is op ondergetekende, althans op
hem met name. Er schijnt nog een neo-calvinist te wezen,
die Barth baas gemaakt heeft, maar diens naam las ik
niet in het citaat, dat ik onder de ogen kreeg.

Begrijp ik het goed, dan vindt Barth mijn critiek op
hem heel slecht. Ik wil doodeenvoudig hem niet begrijpen,
— op zo iets komt 't neer. 't Klopt helemaal met een
brief van Mussert, gericht tot de organisator van mijn
eerste spreekbeurt te Utrecht over de vraag, of de N.S.B.
christelijk was. De heer Mussert kon niet geloven, dat
„deze man" eerlijk de N.S.B. wilde bezien. Men hoort wel
vaker zulke apologieën uit de mond van mensen, die de
argumenten laten liggen.

Aanleiding voor de boze uitval is mijn critiek geweest
in „Heidelbergsche Catechismus", III, laatste aflevering.
Daar heb ik breed verzet gepleegd tegen Barth's jongste
dogmatische constructies, met name inzake „het nietige",
en (in verband daarmee) „Gods rechterhand en Gods lin-
kerhand". Verzet is nodig, omdat wat Barth daarover
schrijft, wel heidens, maar niet christelijk is. En ook niet
neo-christelijk. Terwijl in Nederland katheders en redac-
tiebureaux van theologisch gegradueerde neo-marxisten
zo iets als een „jubilate, amen" aanhieven.

We volstaan met verwijzing van alle op het straat-
toneeltje (geen beeld van mij) belusten naar wat ik schreef
in bedoeld werk. Het daar verwerkte materiaal is zo
breed, dat het 'n tikje belachelijk wordt, al de belang-
stellende toeschouwers af te zien komen op één enkel on-
nozel puntje (Mozart), rakende niet de concertzaal als
zodanig doch de wegen, waarop de regie zich laat leiden.
Overigens handhaaf ik ook op dit puntje mijn mening.
Barth late zich over de z.g. Nederlandse neo-calvinisten
liever oriënteren door Calvin, dan door Hiltjema, of an-
dere hulde-brengers.

K. S.

„De troebele bron"

Nauwelijks was ons vorig nummer (met dat verhaa-
tje over de tot in Kerknieuws doorgedrongen briefkaart
uit Coevorden) onder de mensen, of we kregen nieuwe
bewijzen voor de toelaatbaarheid van het vermoeden van
falsificatie. Eén predikant, en dan juist die, welke woont
in dezelfde plaats als de heer Van Til, ontving eveneens
een open briefkaart, poststempel Coevorden, handteke-
ning zo iets als „H. Wassink" (niet goed leesbaar, kan
ook anders zijn), afgevend op de chr. geref. pred. ds
Heerma maar ook op... dhr. v. Til. Geen nader adres aan-
gegeven. Met dezelfde post meldde mij 'n ander predikant,
dat hij in April een briefkaart ontving, weer uit Coevor-
den, onleesbare handtekening, misschien JWida, geen
adres; daarbij liep het over kerkelijke goederen (in ged-
ding), waarin overeenkomstige beschouwingen gelan-
ceerd worden, geroemd wordt in „wij, gereformeerden",

C. van der Waal: „Antithese of Synthese?" En con-
statere over de ganse linie deformatie. Hier past al-
leen maar dankbaarheid jegens de Here voor Zijn
werk op Oost-Soemba, dat van de mensen als scheur-
making wordt gescholden, maar in wezen was een ge-
lovige wederkeer tot het Woord des Heren. De refor-
matie der kerk is daar begonnen, in zwakheid en ge-
brek, natuurlijk. En ze mocht worden voortgezet in
deze landen. Dan openbare zich die dankbaarheid in
meer kennis en medeleven, in meer liefde en gebed,
in groter offers en toewijding, ook in de voorbede
van hen die werken en leven op Soemba en Borneo.
Onze kerken hebben de opleiding tot de dienst des
Woords. Waarom? Toch om door de levende verkon-
diging des Woords de levende God beter te leren ken-
nen en te dienen in het aangezicht van Christus? Dan
ook het Evangelie gaan verkondigen in verre landen
onder vreemde volken, die als wij uit de heidenen zijn.
Opdat ook zij zich tot God bekeren van de afgoden
om de levende en waarachtige God te dienen!

Maar dan sluit zich nu de kring van het betoog:
School en Kerk, Kerk en Zending, maar niet minder
Zending en School. Er is een allernauwst verband
tussen de zendingsarbeid en de opleiding tot de dienst
des Woords. Niet dat we hier voor alles willen spre-
ken over het onderwijs in de zendingsvakken aan de
School te Kampen. Maar hier worde voor alles aan-
dacht gevraagd voor die opleiding op het zendings-
veld zelf. Onze kerken hier en onze zusterkerken op
Soemba verheugen zich in twee opleidingen, één te
Kampen en één te Maoe Maroe. Eén aan het IJssel-
meer en één in de bergen van OOST SOEMBA.

En hiermee raken we nu aan een van de belang-
rijkste problemen van de jonge kerken op alle terrei-

O. F. M.

De Bazuin, het officieel orgaan van de Theologi-
sche Hogeschool te Kampen (Oudestraat 6), heeft
voor ons een nieuwe naam uitgevonden. (Ds) J. D. E.
(oerkoel) schrijft in het nummer van 12 October j.l.
een en ander over de Theologische Hogeschool (Broe-
derweg 15) en over de jongste Hogeschooldag. Hij
schrijft over vele dingen met lof. Nu, die is ook be-
tamelijk. „Wat ons vooral opvalt, is de grote liefde,
die de eenendertigers voor hun opleidingschool koesteren.
Ze staan er in vlam voor"..... „De sommen,
die ervoor bijeengebracht worden, ook bij gelegenheid
van de Schooldag voor School en bibliotheek, laten
zich met enkele nullietjes schrijven. Een tekort is een
peuleschilletje; en zonder kreunen verhoogt de Sy-
node van Kampen de salarissen van de hoogleraren
met een paar honderd gulden en benoemt een nieuwe
docent"..... „Hun school is echter hun troetelkind,
dat ze met vele goede gaven verwennen". Met deze
lofredenen poogt ds Boerkoel zijn lezers tot jaloers-
heid te prikkelen. Het is begrijpelijk. Wie wekelijks
ziet hoe traag de gelden voor een promotiefondsje
door Dr De Bondt gesticht binnenstromen..... Al met
al krijgt men de indruk, dat de „eenendertigers" in
deze dingen althans de meerderen zijn. Meerderbroe-
ders zou men zo zeggen.....

Des te meer verwondert het dat Ds Boerkoel, over
de jongste schooldag schrijvend, zo komt te spreken
over de „Schooldag van de Minderbroeders". Dat zijn
wij dan. De O.F.M.: de Ordo fratrum minorum, de
orde van de Minorieten of Minderbroeders.

Ge weet: er is onder de kloosterbroeders nog al
wat verschil. Daar zijn ook Patriciërs en Plebejers
onder. Patriciërs als bijvoorbeeld de Dominicanen of
Predikheren. Dat zijn heren, weet ge! Heren! En
er zijn ook Franciscanen of bedelmonniken. Geuzen
dus met de bedelnap. Minderbroeders.

Zo noemt ons thans Ds J. D. Boerkoel.

Minderbroeders.

Bedelmonniken.

„Madame, ce ne sont que des gueux".

„Mevrouw, het zijn maar geuzen".

Bedelvolk.

We aanvaarden die naam.

Ik voor mij voel me helemaal niet beledigd.

Maar dat geeft Ds Boerkoel nog niet het recht
ons die naam te geven.

Ik vind dat geven van die naam: O.F.M., Ordo
Fratrum Minorum, Orde van de Minderbroeders, ook
O.F.M.

Oftewel: Ohne Feine Maniere, zonder goede
omgangsvormen.

Over minorieten gesproken: de bazuin blies wel in
mineur! En dat: force majeure! D. E. C.

afgegeven op „bellalskinderen", en over K. S. dierbaar-
heden verkondigd worden, die hem doen zeggen: wie zo
iets schrijft, steekt de gek met de vrijgemaakten, en is
hun ergste vijand.

We betreuren het, dat zulke briefkaartjes, die ieder
direct wantrouwend ertegenover doen staan, in de pers
komen, zo, dat zelfs anderen de pen gaan roeren. We
hebben de tweede van de bovenbedoelde predikanten (de

nen van de wereldzending: hoe is toch te voorzien in
de schreeuwende behoefte aan dienaren des Woords?
Wanneer de Here vruchten geeft op het werk en ge-
meenten laat ontstaan, moeten er dan geen ambtsdra-
gers komen, opgewassen tegen hun taak, onderlegd en
bekwaam om de gemeenten te leren? Dat is eenvoudig
een levensnoodzakelijkheid. Daar staat en valt de kerk
mee naar het Woord des Heren zelf (B.v. Efeze 4).

Daarom staat deze zaak allerwege in het brand-
punt van de belangstelling. Temeer omdat de oude
opleiding niet meer voldeed.

Dit verbaze ons helemaal niet. Ook onze eigen ne-
derlandse kerkgeschiedenis heeft steeds laten zien een
felle strijd om de Academie, dat is in wezen om de
opleiding tot de dienst des Woords. Om ons te be-
palen tot de laatste eeuw. Onze eigen School is hier
te Kampen in 1854 gevestigd uit bittere noodzaak. De
kerken der Afscheiding konden niet buiten eigen le-
raren en waren niet van plan die te betrekken van
de moderne faculteiten.

En de stichting der V.U. in 1880 was mede om de
katheders te bewaren voor het zuivere Woord. En
het is geen wonder, dat jarenlang gestreden is voor
gereformeerde leerstoelen aan de openbare universi-
teiten. En de strijd om het promotierecht, met alle
gekrakeel erbij, was toch om de opleiding tot de
dienst des Woords te doen beantwoorden aan de eisen
van deze tijd. De aloude strijd der kerken om zich te
voorzien van bekwame dienaren des Woords.

Zo is het nu niet alleen in ons eigen land, zo is het
ook in de gehele wereld.

Voor al op de grote wereldzendingconferenties
bleek dit het brandende vraagstuk te zijn. Op die
van Tamboran 1938 werd een schema opgesteld,
werden plannen ontworpen voor de reorganisatie
van de opleiding op de zendingsvelden, bij de jonge